

<i>Sygn. akt</i>	<i>III AUa 1011/12</i>
------------------	------------------------

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 stycznia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	<i>SSA Bogumiła Burda</i>
	Sędziowie:	<i>SSA Barbara Gonera</i> <i>SSA Marta Pańczyk-Kujawska (spr.)</i>
	Protokolant	st.sekr.sądowy M. Piekielek

po rozpoznaniu w dniu ***16 stycznia 2013 r.***

na rozprawie

sprawy wniosku ***W. K.***

przeciwko ***Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.***

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku ***Sądu Okręgowego w Rzeszowie***

z dnia ***25 lipca 2012 r.*** sygn. akt ***IV U 1240/11***

u c h y l a zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu Sądowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt III AUa 1011/12

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. decyzją wydaną 30 sierpnia 2011r. odmówił W. K. przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres.

Za podstawę wydania decyzji tej treści uznano wynik badania przeprowadzonego przez komisję lekarską ZUS, która orzeczeniem wydanym 22 sierpnia ubiegłego roku nie uznała wnioskodawcy za niezdolnego do pracy.

W podstawie prawnej rozstrzygnięcia zawartego w decyzji organ rentowy powołał ogólnie przepisy ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W odwołaniu skierowanym do Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie W. K. naprowadził, że decyzja organu rentowego jest nietrafna z tej przyczyny, że dwukrotnie świadczenie było mu przyznawane na okres 3 lat, a w ostatnim okresie stan jego zdrowia uległ pogorszeniu. Wniósł o rozpoznanie sprawy przez Sąd.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie, w uzasadnieniu przywołując tożsamą argumentację z tą jaką zawierało uzasadnienie decyzji. Dodatkowo organ rentowy wskazał na przepis art. 107 ustawy emerytalno – rentowej z 17 grudnia 1998r. jako podstawę prawną rozstrzygnięcia w niej zawartego.

Rozpoznając odwołanie Sąd I instancji przeprowadził dowód z opinii dwu zespołów biegłych.

Pierwszy zespół opiniodawców, lekarzy specjalistów z zakresu reumatologii, neurologii oraz chirurgii – ortopedii stwierdził, że występujące u badanego schorzenia nie dają podstaw do ustalenia, iż jest on niezdolny do wykonywania pracy po dacie 31 lipca 2011r.

Swoje stanowisko biegli szczegółowo uzasadnili do protokołu oględzin z 25 stycznia 2012r.

Drugi natomiast zespół biegłych w skład którego wszedł biegły lekarz sądowy specjalista z zakresu psychiatrii oraz psycholog, stwierdził występowanie u wnioskodawcy zaburzeń neurastenicznych za czym przemawia farmakoterapia

i mało intensywne leczenie, dalej biegli podali, że etiologia tych zaburzeń jest czynnościowa, podłoże organiczne zostało wykluczone badaniem psychologicznym.

W opinii biegłego psychiatry została zawarta adnotacja, że „wnioskodawca podjął leczenie psychiatryczne ambulatoryjne w 2000 roku leczenie mało intensywne z przerwami po kilka lat. W opisach stanu psychicznego brak jest objawów produktywnych”. Niezależnie od tego biegły stwierdził, że sam fakt leczenia psychiatrycznego nie jest równoznaczny z niezdolnością do pracy. W konkluzji stwierdził, że aktualny stan zdrowia psychicznego badanego nie powoduje naruszenia sprawności organizmu ograniczającej jego zdolność do pracy zgodnie z „ustawową definicją niezdolności”. W ostatnim fragmencie uzasadnienia opinii zostało zawarte stwierdzenie o zgodności wyrażonego w opinii stanowiska z opinią lekarza psychiatry - konsultanta ZUS oraz orzeczeniami obu instancji orzeczniczych w postępowaniu prowadzonym przed organem rentowym.

Obie opinie zostały doręczone stronom (dowód: zwrotne potwierdzenie odbioru k. 31 – 31 akt sądowych).

W piśmie procesowym skierowanym do Sądu I instancji 11 lipca 2012r. W. K. sformułował pod adresem opinii wydanej przez biegłego psychiatrę zarzut podając, że nie jest prawdą że leczenie psychiatryczne jakiemu był poddawany było mało intensywne i z występującymi przerwami po kilka lat, czego dowodem są wpisy dotyczące wizyt u lekarzy specjalistów z zakresu psychiatrii.

Sąd I instancji nie zwrócił się do biegłego o zajęcie stanowiska odnośnie przywołanej wyżej kwestii przez wnioskodawcę.

Wyrokiem wydanym 25 lipca 2012r. Sąd I instancji oddalił odwołanie.

W uzasadnieniu wskazał, z powołaniem się na treść opinii wydanych przez obydwie zespoły biegłych, których zbieżne konkluzje w całości podzielił, uznając obydwie opinie za w pełni miarodajny dowód, ustalił, że W. K. w aktualnym stanie zdrowia nie jest osobą co najmniej częściowo niezdolną do pracy.

Dokonując oceny prawnej sprawy Sąd przywołał treść przepisu art. 107 i 12 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, stwierdzając że wnioskodawca nie spełnia określonych w nim warunków, gdyż nie wykazał że jest niezdolny do pracy, i dlatego też nie może skutecznie ubiegać się o prawo do dochodzonego świadczenia na dalszy okres.

Powyższe uzasadniało rozstrzygnięcie zawarte w wyroku, w podstawie prawnej to którego Sąd, poza przepisami prawa materialnego powołał art. 477¹⁴ §1 kpc.

Wyrok powyższy apelacją do Sądu II instancji zaskarżył W. K., powtarzając w istocie zarzuty jakie zostały zawarte w piśmie procesowym skierowanym do Sądu I instancji 11 lipca 2012r., co w istocie sprowadzało się do kwestionowania zapisu zawartego w opinii biegłego psychiatry, dotyczącego mało intensywnego leczenia i występowania kilkuletniej przerwy w leczeniu psychiatrycznym. Apelacja nie formułuje wniosków.

W. K. 7 stycznia 2013r, złożył w tut. Sądzie Apelacyjnym wniosek o ustanowienie pełnomocnika z urzędu wraz z oświadczeniem o stanie rodzinnym majątkowym i dochodach, dołączając do niego zaświadczenia lekarskie wydane 11 lipca 2012r. przez leczącego go lekarza psychiatrę.

Sąd II instancji zważył co następuje:

Apelacja jest uzasadniona o tyle o ile wywołuje skutek w postaci uchylenia kwestionowanego nią wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Na wstępie przyjdzie zwrócić uwagę, iż zasadniczym schorzeniem W. K. , które stanowiło o uznawaniu go nieprzerwanie , przez okres przenoszący 12 lat za cześciowo, okresowo niezdolnego do pracy, było schorzenie natury psychiatrycznej. Dowodem tego jest zalegająca w aktach postępowania przed organem rentowym dokumentacja lekarska , a w szczególności wydawane wnioskodawcy zaświadczenia o stanie zdrowia, które dawały początek postępowaniu o przyznawaniu świadczenia na dalszy okres, a także powoływanie przez stronę pozwaną do wydawania opinii lekarzy konsultantów specjalistów z zakresu psychiatrii.

Powołany taki właśnie specjalista w ostatnim postępowaniu przed organem rentowym zainicjowanym wnioskiem z 6 czerwca 2011r. (k. 188 akt postępowania przed organem rentowym - tom. dok. lekarsko-orzecznicza) w opinii wydanej 7 lipca 2011r. stwierdził, że wnioskodawca poddawał się mało intensywnie leczeniu, gdyż w ostatnim półroczu została odnotowana jedna wizyta w dokumentacji lekarskiej z PZP (opinia k. 206).

W tym miejscu należy zwrócić uwagę, iż w aktach postępowania przed organem rentowym na (karcie 203 – 205) zalega dokumentacja lekarska z przebiegu leczenia wnioskodawcy w Poradni Psychiatrycznej ZOZ MSWiA w R. . W dokumentacji tej został zawarty wpis o rozpoczęciu przez wnioskodawcę leczenia psychiatrycznego od 1999r.

Wnioskodawca przedkłada w postępowaniu, zarówno przed Sądem I instancji, jak i tut. Sądem kserokopie te same dokumentacji z poradni psychiatrycznej, uzupełnionej o dalsze wpisy przez leczącego go lekarza (dowód: dwukrotnie : karty z przebiegu choroby z Poradni Psychiatrycznej ZOZ MSWiA w R.)

Odnosząc się w tym miejscu do apelacji, przyjdzie zgodzić się z zawartym w niej twierdzeniem, o nieprawdziwym stwierdzeniu zawartym w opinii wydanej w postępowaniu sądowym przez biegłego lekarza specjalistę z zakresu psychiatrii, iż wnioskodawca mało intensywnie poddawał się leczeniu, a także, że występowały w tymże leczeniu psychiatrycznym kilkuletnie przerwy.

Analiza bowiem dokumentacji lekarskiej zalegającej, zarówno w aktach postępowania przed organem rentowym jak i przedłożonej przed Sądami obu instancji nie wykazuje takich kilkuletnich przerw, czego dowodem jest także adnotacja w opinii lekarza konsultanta ZUS przywołana we wstępnej części uzasadnienia, że w ostatnim półroczu wnioskodawca do leczącego go lekarza zgłosił się jeden raz.

Powracając w tym miejscu do opinii wydanej w sprawie przez biegłego lekarza psychiatrę, przyjdzie również zauważyć, że zawarte w niej stwierdzenie o rozpoczęciu przez wnioskodawcę leczenia ambulatoryjnego w 2000r. jest nieprawdziwe, gdyż z omawianej dokumentacji psychiatrycznej wynika jednoznacznie, że wnioskodawca rozpoczął leczenie w poradni zdrowia psychicznego w 1999r.

W kontekście wyżej poczynionych uwag, przyjdzie stwierdzić że jej wydanie nie zostało poprzedzone analizą dokumentacji lekarskiej z przebiegu leczenia wnioskodawcy w Poradni Psychiatrycznej, co czyni w ocenie tut. Sądu orzekającego, wydana przez biegłego opinię dowodem niemiarodajnym, i co skutkować musi, w konsekwencji ustalenie, że dokonane na podstawie, między innymi tego dowodu, ustalenia przez Sąd I instancji są przedwczesne.

W tym miejscu konieczne jest również zwrócenie uwagi, że wnioskodawca formułował pod adresem wyłącznie opinii wydanej przez biegłego psychiatrę, zarzuty (powtórzone w apelacji) do odniesienia się do których, na co zwrócono uwagę wyżej, Sąd nie wezwał opiniodawcy.

Powyższe, w sposób jednoznaczny wskazuje na przedwczesność rozstrzygnięcia zawartego w zaskarżony wyroku i w konsekwencji konieczność ponownego rozpoznania sprawy.

W ponownym postępowaniu rzeczą Sądu I instancji będzie, w pierwszej kolejności rozpoznanie zgłoszonego przez W. K. wniosku o ustanowienie pełnomocnika z urzędu, a także zażądanie oryginału dokumentacji lekarskiej z przebiegu leczenia wnioskodawcy w Poradni Psychiatrycznej ZOZ MSWiA w R., a to celem wyjaśnienia rozbieżności dotyczących kolejnych wizyt lekarskich wnioskodawcy po 23 września 2010r., w kontekście zapisów zawartych w dokumentacji z tej Poradni zalegającej w aktach postępowania przed organem rentowym i dwukrotnie przedkładanej w postępowaniu przed Sądem Okręgowym i Apelacyjnym.

Po otrzymaniu tejże dokumentacji Sąd winien przeprowadzić dowód z opinii innego biegłego lekarza psychiatry, aniżeli ten który był opiniodawcą w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, na okoliczność oceny stanu zdrowia odwołującego po dniu 31 lipca 2011r. (do tej daty pobierał świadczenie rentowe), i ustalenia, czy uzasadnia ona uznanie go za co najmniej częściowo niezdolnego do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji, określenia ewentualnego jej charakteru i daty ponownego powstania, względnie wskazania, na czym polega poprawa w sytuacji jej zaistnienia, w porównaniu do ostatniego badania w postępowaniu przed organem rentowym, które stanowiło podstawę do przyznania wnioskodawcy świadczenia rentowego, na dalszy okres do 31 lipca 2001r.

Sąd winien wezwać biegłego do szczegółowego uzasadnienia zajętego stanowiska.

Wydana opinia, przy uwzględnieniu poczynionych wyżej uwag, winna zostać doręczona stronom, z pouczeniem o możliwości zgłaszania do niej zarzutów, a w sytuacji ich zgłoszenia, rzeczą Sądu będzie zwrócenie się od opiniodawcy o odniesienie się do ich treści.

W sytuacji zgłaszania dalszych wniosków dowodowych przez strony Sąd rozważy celowość ich uwzględnienia.

Przeprowadzenie postępowania w sposób wyżej określony, a następnie ocena jego wyników i na jej podstawie wyciągnięte wnioski będą mogły z kolei stanowić podstawę prawidłowego, merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy, a wydany w takiej sytuacji wyrok będzie mógł być poddany kontroli Sądu II instancji w razie złożenia apelacji przez którąkolwiek ze stron.

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w wyroku w oparciu o przepis

art. 386 §4 kpc.

Zarządzenie:

(...)